

Poština plačana
v gotovini

DRŽAVNO TOŽIL

Došlo 13. 1933

RIA

NAŠA ZVEZDA

LETO 1932-1933

OKTOBER

LETNIK II. ŠTEV. 2

»Naša Zvezda«, dijaški kongregacijski list, II. letnik. V šol. letu 1932/33 bo izšel v desetih številkah vsakega 15. dne v mesecu. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja prof. Ante Kordin.

Uredništvo: Ljubljana, Ulica Stare pravde 6 — Telefon št 32—44.

Uprava: Ljubljana, Križanke — Napoleonov trg 1 — Ček nak 16.098.

Tisk in klišeji Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

Vsebina 2. štev.:

Za vzorom (A. M. Slomšek) — Posvetitev (pesem) — Molitev (pesem) — Kristus Kralj — Pismo — Fantomes (slika) — O umetnosti — Hrepenenje (pesem) — Naše liturgično življenje — Vprašanje (pesem) — Po cestah sveta — V temnih jutrih (pesem) — Marija, novega svetá Gospá (zbor. pesem) — Alfredova skrivnost (povest) — Matija Samodej — Kongr. obzornik — Povsod Boga — † kongreganisti — Ocena — Slomšek.

Ora et labora — et Mariam honora!

Zopet je oživel življenje po kongregacijah. Novi obrazi se pojavljajo, da se navzamejo duha, ki plemeniti mladega človeka. Na tem mestu bomo priobčevali delovni program za vsak mesec, ki naj pogloblja delo v posameznikih in v skupnosti.

I. Več globine. Katoličani smo. Poznati moramo verske resnice. Zato naj bo studij verouka resen in zgleden tudi za druge. Ustvariti si moramo katoliško mišljenje, ki je v kratkem to, kar uči in hoče katoliška Cerkev. Kdor ni tega doživel v sebi, je lahko v nevarnosti, da bo postal mlačen katoličan. Brezbožno časopisje, umazana literatura so sile, ki jim more kljubovati le versko trden in vdan otrok sv. Cerkve. Kongreganistovo versko prepričanje pa mora postati izrazito katoliško življenje, Bog je življenje. Mi moramo svojo vero živeti. Ne se zadovoljiti s polovičarstvom, naš smoter je: popolnost, svetost. Vsak dan je posvečen Bogu, zato kratko premišljevanje (vsaj eno misel: Bog je dober, Bog odpušča, Bog me ljubi itd.), daritev sv. maše in sv. obhajilo, da bi vsak dan bila obojega deležna naša kongregacijska mladina! V oktobru nas vodi pot pred oltar Marijin: rožni venec, skupno v kongregaciji oziroma posamič. Na nekem zborovanju smo obljubili, da mora imeti vsak dober kongreganist rožni venec in ga pogostno prebirati. Marija pomaga.

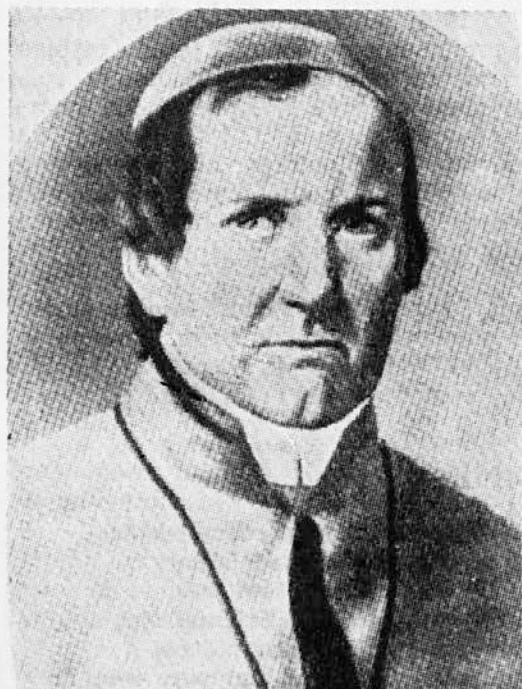
II. Več ognja. Mladina je nositeljica novega časa. Vsak čas je lep edino v Bogu. Zato več ognja zanj in za sv. Cerkev, ki naj vlada in vodi nas in narode in države. Proučujmo papeževe okrožnice o krščanski vzgoji mladine, socialne okrožnice, da bomo spoznali, kje je naš prostor. Postani sam lep in čist na duši, izобрази svojega duha! Zato delaj v liturgičnem, misijonskem, cirilmetodijskem krožku. Preidimo iz brambe v napad. Ne dopustimo, da bi se brezbožno govorilo ali blatila Madona. Nihče naj ne čita časopisa ali knjige, ki žali svetinje sv. vere. Ustanovite literarne krožke, ki naj dajejo temelje o pravi umetnosti. Pridobivajte vedno novih tovarišev za marijansko misel in življenje. Apostolat gojimo z zgledom in besedo (čitaj »Alfredovo skrivnost«!). Ze sedaj se pripravljajte, kako boste pomagali v letošnji zimi revnim dijakom iz družin brez zaslužka. Ustanovite karitativni krožek sv. Vincencija v vsaki kongregaciji. Delo za bližnjega je ogenj, ki najbolj ogreje naša srea. Podroben načrt objavimo v prihodnji številki N. Z.

III. Več skupnosti. Vsi bodimo enega duha: marijanskega. Naš bratski nemški list »Unsere Fahne« piše v oktobrski številki: »Mi smo samostojno mladinsko gibanje, in sicer najstarejše.« Zato naj vsak kongreganist živi s svojo kongregacijo na vznotraj in na zunaj v skupnosti. Ne biti razkosen v delu! Škof Waitz zahteva za kongregacije popolno samostojnost. Zavedajmo se, da je naša kongregacijska pot danes le v strnjjenih vrstah, ker moramo vedeti, da je danes vsak veren katoličan borec, borba pa mora biti v skupnosti. Ta smoter ima tudi naše glasilo »Naša Zvezda«. Vsak naj jo naroča in bere. Pošiljajte svoje spise. O gibanju v kongregaciji pa naj poroča vsaka kongregacija, da bo »Naša Zvezda« ogledalo našega življenja! Naš list je verski, zato dvakrat potreben in važen!

Uprava zelo potrebuje denarja za tiskanje lista. Poverjeniki in drugi, prosimo, pošljite takoj nabrani denar po naši položnici. S to številko smatramo vsakega za stalnega naročnika. Kritika je list visoko kvalificirala in dijaštvo ga je brez razlike oduševljeno sprejelo. »Čutili smo, da je to res naš list, list Marijinih otrok.« (Iz pisma koroških dijakov.)

Za vzorom

(Ob 70 smrtni obletnici A. M. Slomška 24. septembra 1932.)

»Posebno nežno pa je bilo Slomškovo češčenje božje Matere Marije. Nad posteljo je visela slika Mater dolorosa, do katere je gojil posebno pobožnost. Ako ga je kaj težilo v srcu, je pogledal na to sliko, ako je zapustil svoje stanovanje, zadnji pogled je veljal tej sliki, ako je šel na potovanje, se je na pragu še enkrat ozrl, da se je še zadnji hip razveselil tega pogleda, ki ga je potrdil za na pot. Tudi v zadnji bolezni je bila Marijina slika Slomšku v posebno tolažbo.« (Kosar v življenjepisu A. M. Slomšek, str. 299.)

Prisluhnil sem velikim stvaritvam največjega naših vrhov in sem videl: Otroka, ki kleči ob Marijinem znamenju na polju, ki ga krasi in prepeva pred njim pesmice, ki se izlivajo v pristrčno molitev. »Že tedaj smo ga spoštovali« (po-

slušam besede Slomškovega sošočca) »in kadar je šel on z nami, smo šli mirno domov; najrajši pa se je vračal sam. Na paši pa je stopil na visoko stopnišče pri cerkvi sv. Ožbalta in nar je pridigal.« Ko se je zjutraj utrnil prvi solnčni žarek, jo je že mahal Tonček s Sloma pol ure daleč v Ponikvo, da izvrši svojo najljubšo službico ministranta. Kot angelček je spremljal včasih duhovnika s sv. popotnico in se vračal ves srečen domov. Tu pa je vodila življenje peterih otrok pobožna mati Marija. Ko je šlo za birmo, mu je rekla, botra si pa izberi sam. In vstopil se je v nedeljo, ko je župnik izpraševal krščanski nauk, za steber v cerkvi in se je odločil za preprostega moča, ki je najbolje odgovaljal.

Iz rok dobre matere ga je prevzel dobri duhovnik Jakob Pražnikar. Ob njegovem vzoru je rasel dijak in bogoslovec Anton. Tedaj je zaslutil v sebi poseben narodni poklic, ko mu je dejal prof. Zupančič v Celju: »Vi imate posebne sposobnosti za materin jezik. Svetujem Vam, da se mu posebno pridnostjo posvetite.« V Ljubljani je studiral s Fr. Prešernom, ki je rasel v drugo smer. Duhovski poklic je bil njegov življenjski klic. Koliko je prestudiral v celovski semeniški knjižnici in z molitvijo uril svoj značaj, dekler ni na prelepi Marijin praznik 8. sept. 1824 zapel sv. mašo ne v domači župniji, ampak pri svojem dobrotniku Pražnikarju v Ulimljah.

Njegova življenjska pot je bila providencionalna. Dvignil se je obdan od vseh časti in bridkosti do škofovskega sedeža, kjer je nabrano bogastvo delil v meri, kot doslej pri nas še nihče.

Samo en cvet sem kanil odtrgati, ki je dehtel za Marijo. Bilo je l. 1857, ko je škof Slomšek položil temelj Marijinim kongregacijam v svoji škofiji. V loretski cerkvi je kapelo brezmadežnega spočetja Marijinega okrasil Slomšek z novo sliko Immaculate iz slikarske šole Kuppelwieserja in izročil vodstvo trem duhovnikom, ki so vodili moško, žensko, fantovsko in dekliško kongregacijo. Ob večjih slavnostih je bil škof Slomšek vedno navzoč in prevelika je bila njegova skrb za procvit Marijinega češčenja. Večkrat je sam govoril, ako je bil voditelj zadržan, sv. obhajilo ob mesečnih shodih je sam delil. Pogostno prejemanje sv. obhajila je bila zasluga vprav teh kongregacij. Posebno je podpiral Slomšek bratovščino sv. rožnega venca in je ustanovil še bratovščino sv. Srca Marijinega. Pri šmarčničnih pobožnostih je sam vedno rad sodeloval in že l. 1856 naročil, da morajo bogoslovci imeti šmarčne govore. Vse Slomškovo življenje je prepleteno z delom za narod in kraljestvo božje na zemlji. Zvezda vodnica pa mu je bila Marija, ki jo je otroško častil in ljubil. Zato je bila Slomškova zadnja pot k Materi božji pri Ptujski gori, preden je zaključil svojo življenjsko pot.

Zapr! sem oči in mi je bila misel blizu: Mi hočemo Slomška častiti kot svetnika. Bil je. Zato bo vodil slovenski narod k Bogu. Ena pa je srednica, Marija, in tudi Slomška je Ona vodila. Bil je Njen.

Bodimo Slomškovi in bomo Njeni in božji.

Posvetitev

Kraljevska Gospa, vitez sem Tvoj,

preizkusi, pošlji me v boj!

Tebi v čast moj prapor vihra,

Tebi v slavo moj meč divja,

Záte; do zadnjega s Teboj,

Kraljevska Gospa, ki vitez sem Tvoj!

Kraljevska Gospa, vitez sem Tvoj,

preizkusi, pokličti me v boj!

Če zloba podreti kani me,

Ti pazi, Ti čuvaj, Ti brani me ...

V življenju in smrti s Teboj

Kraljevska Gospa, naj vitez sem Tvoj!

P.

Molitev

V čist zrak zahrzal konj je sred poljá.

V blesteči strugi lokvanj podrhteva,

kot da plaši se rdečega odseva

oblaka, ki v krvav pristan vesla.

Nad plodnimi ogoni trepeta

večerna ura. — Ah, komu prepeva

v lokvanjih veter, komu vrisk odeva

gluhoto njih, dreves in mir nebá? — —

Gospod, Gospod, moj silni, večni Bog!

Vse zate je: Grič v soncu, dih noči,

nem čoln v mesečini, skriti log;

še tih smehlaj, ki lice spreleti

mrliču, ko v strmenju belih rok

nanj pade daljna luč iz večnosti.

Janez Langus

Kristus Kralj

Po Mariji k Jezusu, je bilo naše geslo in bo vsevdilj. — Marija je dala svetu Jezusa. To je bilo njeno vzvišeno poslanstvo in je še sedaj: da vodi svet k Jezusu. In njena največja želja je bila in je še sedaj, da bi bil Kristus luč sveta in luč naših duš in naša moč, da nas iztrga naši prirojeni nam slepoti in cnemoglosti, da nas csvoji za Boga Očeta in nebesko kraljestvo.

Po Mariji k Jezusu: če smo dobri Marijini otroci, če smo našli Marijo in jo izbrali in priznali za svojo Gospo, Zavetnico in Mater, bomo našli ob njej tudi njenega Sina in svojega brata Jezusa.

Po Mariji k Jezusu: ker Jezus je naš Odrešenik, Pastir in Vodnik človeštva k Bogu Očetu. — Po Mariji k Jezusu: ker »on je podoba nevidnega Boga, prvorojenec vsega stvarstva... vse je ustvarjeno po njem in zanj... On je začetek, prvorojenec iz mrtvih, da med vsemi zavzame prvo mesto... Kajti Bog je sklenil: da s krvjo njegovega križa ustvari mir in tako po njem s seboj spravi vse, kar je na zemlji in kar je v nebesih.« Kcl 1, 15—20. Po Mariji, po vdani in prav otroški ljubezni do nje, gremo k tebi, Jezus! »Saj edini ti si Sveti, edino ti Gospod, edino ti najvišji, Jezus Kristus s Svetim Duhom v slavi Boga Očeta.«

Ni mi za to, da bi vam spregovoril več ali manj učinkovito pridigo o Kristusu in o ljubezni do njega; ni mi za to, da bi vaša čuvstva trenutno vzbudil in opojil! — Za to gre: da bi mi kongreganisti zavzeli pravi in temeljni stav do Kristusa; za to gre, da se zavemo, kaj nam je Kristus in da damo s svojim življenjem jasen dokaz te svoje zavednosti: da je Kristus naš kralj, da kraljuje v nas z lučjo svoje resnice in z mcčjo svoje milosti.

Naše prvo pravilo pravi, da je namen kongregaciji ta: da goji v svojih članih prav posebno in srčno pobožnost do Marije, da postanejo njeni člani tako zares dobri kristjani. — Toda moremo li si zamisliti dobrega kristjana in pravo krščanstvo brez Kristusa? Nesmisel!

V nekem katoliškem zavodu v Belgiji je staval profesor svojim učencem višjih razredov to-le vprašanje: Zamislite si, da stopi pred vas inteligenten pagan, ki popolnoma nič ne ve o katoliški veri; želi jo spoznati. Kako bi mu jo vi razložili v glavnih potezah?

Strahovito se je začudil profesor, ko je prelistoval odgovore: več kot štiri petine učencev ni sploh omenilo Jezusovega imena v svojih odgovorih. Večina ni videla v krščanski veri, v tej svoji krščanski veri nič drugega kakor češčenje nekega megleneja najvišjega bitja, ki prebiva visoko in daleč od nas. Drugim je bila njih krščanska vera le kopica raznih zapovedi: to moraš in tega ne smeš, torej le nekakšen seznam policijskih paragrafov. Kristusa pa sploh niso omenili, niti z besedico ne. In tako se je posrečilo 45 učencem od 50 določiti krščanstvo brez Kristusa. — Porazno!

In vendar, mar ni Kristus prvorojenec vsega stvarstva, po katerem in za katerega je vse ustvarjeno? Mar ni Kristus naš Odrešenik, ki nas je s svojo smrtjo na križu odrešil in za ceno svoje krvi odkupil? In naša vera, mar ni Kristusova vera? In mar nismo mi vsi krščeni po njegovem povelju in z njegovim krstom in v znaku njegovega križa?

Kdo je Kristus? P o t j e, edina pot, ki vodi k Bogu Očetu, in nihče ne more do Očeta razen po njem. — Kristus je luč, katero moramo sprejeti, če nočemo v temi bloditi; je resnica, katero moramo verovati, če hočemo pregnati vso negotovost in rešiti uganko življenja; njega se moramo ckleniti, če hočemo, da ne bo zastoj naše delo in trpljenje, naše

življenje in naša smrt, temveč, da bo vse imelo smisel večnosti. Kristus je naše življenje, on je trta, mi mladike: iz njega se pretaka sok milosti v nas. In kdor ni v njem, usahne. Jan 15, 5 etc.

Kristus je naš Odrešenik, naš Srednik, naš Kralj!

Sveta maša je njegova daritev. — Vsi sv. zakramenti so njegovi zakramenti. — Sveti Duh, katerega smo prejeli, je njegov Duh. — Milost, katero nam deli, je njegova milost, on nam jo je zaslužil. — Sveta Cerkev je Kristusova cerkev, njegova nevesta in njegovo skrivnostno telo. — Papež je Kristusov namestnik, duhovnik je drugi Kristus, kristjan je ud Kristusovega telesa, in vsi ljudje smo si bratje v Kristusu.

Razumete li, kdo je Kristus? Razumete, da si ne moremo misliti krščanstva brez Kristusa? Razumete li sedaj, da je le tisti resnično velik, ki se je Kristusa oklenil, ki iz njega in zanj živi? In da je neznansko daleč od poti, od luči in življenja, kdor Kristusa ne pozna, ne časti in mu ne sledi? Da je in da mora biti tudi v naših očeh neznansko majhen in vsega sožalja vreden? (S ed.)

P. V. Vrtovec

Pismo (za vsak dan)

Saj ne vem, če Ti je kaj dolgčas po mojih vrsticah. Vedno Ti pišem nekako tako, da ni ne za na ramo ne za na voz — bi dejal Krjavelj. Ne zameri mi in me razumi.

Ko sem Ti bila zadnjikrat pisala, je sijalo sonce. Danes — ni sonca. Pisala sem bila, da se veselim dela in zoprnih malenkosti, ki nam jih vsakdanjost vriva — oh, niso se pustile dolgo prositi. Prišle so. Veš, prišle so, še preden je zamrl odmev mojega počitniškega vriska: te zoprne, dušeče malenkosti, ki izpodjedajo veselje pri korenini.

Res: danes je dan pust in sonca ni.

Na mizi mi diše murke: spomin onih dni, ko je sonce sijalo. V dneh kot je današnji, ko je duša ohromela od življenja gnusob in zraka lovi — v takih dneh mi oči mnogokrat obvisе na teh posušenih cvetovih, ki še vedno po soncu diše... Pri pogledu nanje mi že malo odleže. Aha, si že zopet tu s tisto ganljivo opazko: sentimentalnosti. Bodi dobra! In verjemi: da so take »sentimentalnosti« (ne zameri, da sem dala besedo v ušesca: prav zatrdno namreč ne prisežem nanjo) tiste, ki nam pomagajo dvigati oči, opljuvane od vsega grdega, k luči.

Tisto mi še najhuje dè, kadar mi pljujejo ljudje v oči.

Pa saj Ti to veš!

Da, danes je dan pust in sonca ni. Pa nič ne dè! Vsemu nakljub so obvisеле moje oči na murkah. In prav rahlo, prav plašno in prav iskreno je zazvenelo in zapele nekje globoko v duši:

Ti!! Sončna pesem — — —

In ko je duša odpela sončno pesem, mi je bilo prav malo mar mraka in puščobe in opljuvanih oči. Obrisala sem si oči in se nasmejala luči, ki je zasijala vame od daleč, iz večnosti, ki jo iščem in po kateri hrepenim, in naglas sem si rekla: najbrže so tudi taki dnevi, ko ni sonca, potrebni; če so, naj le bodo, meni prav! Toda tistega ob takih dneh pač ne smem pozabiti, da ni bistveno to, ali mi je dolžnost pesem ali križ, ampak to, da mi je dolžnost vedno: dolžnost.

No, pa danes le Ti odloči, za kam je ta, ki sem jo uganila: za na ramo ali za na voz. Duša!

Na praznik sončne pesmi.

—a

**P. Landowski:
Les Fantômes**

Panteon v Parizu. Ogromna skupina v prekonaravni velikosti. Iz ogromnega kolosa rastejo »fantomi« — duhovi v vojni padlih vojakov. Obrazi so jasno izraženi, čeprav jih je koprena naših sanj idealizirala in jim vdahnila sentimentalno otožnost, s kakršno mistično na rajne trpine. Na skrajni levici je dijak, že v popku zamrli cvet, še otrok v obrazu in je toliko doživel, da je obnemogel. Ob njem delavec, kmetški fant za njim, ujetnik na skrajni desnici — klonil je in se zgrudil. Pilot in mornar za njim, zmagoviti heroj ob njem. kruto trpljenje in bolešt v vseh in nad vsemi.

Temeljna načela o umetnosti

(Dalje)

Čutno upodabljanje lepote, ki jo je ustvaril človek, imenujemo umetnost v navadnem pomenu. Kogoj spet pravi: »Umetnost je nastala iz hrepenenja po lepoti, ki jo je srce slutilo, a je čut ni mogel dohnati. Tedaj je človek ujel drobec te lepote in si ga pokazal. In ko je žarelo vanj, je spoznal, da je sladkost lepote še vse večja in da ga je z njo obsegla vsa neskončnost. Njena vabljalnost je dahnila predenj in njena prikritost ga je napolnila s sladko grozo. Občutil je, kako — vzvišen nad zemljo — plava na perotih ljubezni, ki je v njem napela lok hrepenenja, da se boči nad njo. — To iz ljubezni nastalo hrepenenje je ustvarilo umetnost, za katero izven ljubezni ni življenja. Spočeta v posvečeni uri poganja iz čistosti ob čistosti človeškega srca, ob kateri le uspeva in raste.«

Pesnik Schiller blagruje človeka, češ: »Človek, ti edini imaš umetnost.«

Kakor človek ne more živeti brez resnice, tako tudi ne brez lepote. Človek potrebuje vednosti in umetnosti. Zato je umetnost doma pri vseh narodih, večinoma še prej nego znanost. Dočim namreč vednost abstraktno in hladno govori o resnici človeškega življenja, tako nasprotno lepota po umetnosti govori nazorno, vpliva ne samo na razum, temveč na vsega človeka, zlasti na srce in voljo.

Za naše etično življenje — ki je v vrednotni lestvici na prvem mestu — je umetnost velikega pomena. Daje nam namreč plemenitost srca, vzgojo čustev, zlahtnost naše notranjosti. Mahnič je zapisal, da človek brez srca, naj bo še tako učen, ni pravi človek. Ako pa se ne bavi in ne uživa umetnin, gotovo ne bo imel dovolj srca, kaj šele plemenitega. Kakor rečeno, je naš vaški človek zato plemenit, ker živi v božji umetnini, v naravi. Inteligentu, ki ga pa poklic ne navezuje tako trdo na grude, mora ta činitelj nadomeščati

deloma umetnost. Saj vidijo filozofi v tem celo namen umetnosti. Mahnič n. pr. pravi: »Naloga lepe umetnosti je človeka krepiti pri teženju po višjem. Da se človek vsestransko usovrši in povzdigne, se morajo vse njegove duševne moči sorazmerno udejestvovati in izpopolnjevati. Veda izpopolnjuje razum, volja se udejestvuje po vztrajnem krepostnem delovanju, a čustvo se mora obujati, blažiti in krepiti s pomočjo lepe umetnosti.«

Vpliv umetnosti na človekovo osebnost priznavajo veliki svetovni pisatelji sami. Smiles je rekel, da ima velika knjiga često večje posledice nego kaka bitka. Bourget pa pravi: »Vsakdo izmed nas, ki stopi v globino svoje vesti, bo moral priznati, da bi ne bil prav isti, če bi tega ali onega dela ne čital.« Psiholog Arens pa pravi: »Mnogim je čtivo tako temeljito precbrazilo življenje, da so sami sebi postali uganka.«

Estet Künzle pa piše: »Lepota je harmonija. To harmonijo skušata tisti, ki umetnine uživa, izvesti tudi v vsem svojem življenju.« Elementi lepega so: blesk, red in popolnost. »In čim več se kdo resno bavi z lepoto in išče v lepem svoje veselje, tem bolj bo rastlo v njem stremljenje, da v vsem svojem življenju, notranjem in zunanem, uresničuje in udejestvuje te tri elemente: blesk, red in popolnost.«

Pesnik Schiller pa trdi, da etične duše nagiblje h kreposti čut dolžnosti, estetsko naobražene duhove pa nagiblje tudi okus, ki zahteva urejene zmernosti in sovraži vse grobo in surovo. Drugod trdi: pri čutnem dojemanju je človek pasiven, pri umskem mišljenju in v stremljenju je aktiven, pri uživanju lepega pa se najde oboje, aktivnost in pasivnost, ker tu delujejo i čuti i duh.

Umetnina je vtelešenje duha v snovi, ideje v čutni obliki. Zato predstavlja vsaka umetnina zmago duha nad materijo, zmago duhovnosti nad čutnostjo. Tako se mora zgoditi tudi v onem, ki podživlja lepo umetnino.

V tem sem vam pokazal velik pomen umetnosti z etičnega vidika, torej izven umetnostnega. Zato sem to storil, da se bo vsak izmed vas zanimal vsaj za eno panogo umetnosti, in to ne samo iz prijetnosti, tudi ne iz radovednosti, ampak iz etičnih razlogov, iz hotenja in stremljenja po vsestransko polni osebnosti, iz hrepenenja po pravem Človeku.

Ni pa umetnost samo dekla nravnosti. Je samostojna, v gotovem krogu suverena kraljična. Je kulturna zadeva v odlični meri. Je cvet narcdove kulture. Je izraz vsega našega najboljšega in najmočnejšega. Je naša življenjska zadeva. Narod brez umetnosti ni narod. Narod z veliko umetnostjo je velik in kulturnen narod. Zato je zanjo tudi treba delavcev, idealnih, zvestih in vztrajnih. Naraščaj naj dajejo dijaki.

Zato ljubite umetnost! Pa resno, ne zaradi ugodij! Naj povem torej prihodnjič še nekaj besed o posameznih panogah umetnosti! (Sledi)

Dr. Jože Pogačnik

Hrepenenje

*Če bi vse pesmi, ki jih srečam,
v srcu nosil:*

*Če bi vse rože, ki jih najdem,
si izprosil:*

*Če bi vse misli, ki rodim jih,
v dušo vklenil:*

*Če bi vseh zarij, ki jih molim,
se oklenil:*

*Bi le morda iz morja neskončnega se rešil,
bi le morda si hrepenenje v Večnostnem utešil.*

Slavko J. Z.

Naše liturgično življenje

Liturgično življenje je naše religiozno življenje z liturgijo in iz liturgije Cerkve, to je iz cerkvenega molitvenega življenja in iz njene službe božje. Upravičenost, korist in celo potrebo liturgičnega življenja razvidimo že iz b i s t v a k r š č a n s t v a.

1. Bistvo krščanskega življenja.

Bistvo krščanstva ni, da človek pozna Kristusove nauke, da jih priznava kot vodilo svojega življenja in jih več ali manj izpolnjuje, kakor si je napravil pojem krščanstva humanizem v svoji »Kristusovi filozofiji«. Ne, temveč edino pravo bistvo krščanstva je, da človek postane na vsak način deležen božje narave, da nosi v sebi božje življenje, da ga to življenje prešine, povzdigne, posveti, prerodi, tako da postane otrok božji in da to božje življenje v človeku postane počelo njegovega religioznega in etičnega življenja, kakor pravi apostol Pavel: »Pravični iz vere živijo in »živim, toda ne živim jaz, ampak v meni živi Kristus.« Ne moremo si misliti večje odlike, pa tudi ne večjega duhovnega bogastva ko je to. Nam pa to božje življenje v nas nalaga tudi veliko nalogo, največjo in najodličnejšo nalogo našega življenja. Kakor si svojega naravnega življenja nismo dali sami, pa vendar, ko to življenje enkrat imamo, lahko to življenje oviramo ali celo uničimo, ali ga pa varujemo, pospešujemo, čim dalje bolj razvijamo, ravno tako je tudi z višjim, božjim življenjem v nas. Dati si ga nikdar ne moremo sami, je dar neizmerne božje ljubezni in dobrote. A, ko enkrat imamo to življenje, je naša velika naloga, da si to življenje ohranimo, da poslušamo, da se tako izrazim, utripe tega življenja in z njimi sodelujemo, da to življenje vedno bolj razvijamo in večamo, da se Kristus, kakor pravi apostol Pavel »v nas vedno bolj upodablja«, da rastemo v polno možko starost Kristusovo, da imamo božje življenje v obilnosti, kakor je povedal Gospod, tako da nam nauki in zahteve krščanstva niso več nekaj samo zunanjega ali celo vsiljenega, temveč da postanejo izliv našega najbolj notranjega življenja in celo potreba tega življenja in da imamo v sebi toliko odporne sile in moči, da premagamo vse, kar hoče ovirati božje življenje v nas. A kako, s čim, ohranjujem, večam, krepi in razvijam božje življenje v sebi? Kako pa rastlina ostane pri življenju, raste, cveti, rodi sadove? S tem, da s svojimi koreninami sega v zemljo, kjer so viri njenega življenja, da črpa iz teh virov in jih dovaja v sebe. Tako moramo tudi mi stopiti v ozko, življenjsko zvezo z onim, ki je vir našega višjega življenja, z Bogom in moramo vedno na novo in vedno bolj črpati iz njega višje življenje svoje duše. Pota, po katerih se Bogu približamo in stopimo z njim v življenjsko zvezo, nam je določil zopet Bog sam, Kristus nam jih je pokazal in je tako tudi v tej prevažni zadevi naša pot.

2. Prva vez z Bogom.

Prva pot je molitev. Je molitev temeljne važnosti v našem verskem življenju. Je molitev na eni strani izliv religioznega življenja v nas, je govornica, v kateri se božji otrok pogovarja s svojim Bogom in mu poln ljubezni in hvaležnosti pravi Aba-Oče. V tem oziru smemo in celo moramo imenovati molitev toplomer svojega religioznega življenja. Čim več je v nas duha molitve, tem močnejše je vedno v nas življenje milosti božje. Na drugi strani pa molitev, praktično udejstvovanje molitvenega življenja ohranjuje, krepi, povzdiguje božje življenje v nas. Mi se v molitvi Bogu približujemo, odpiramo pred njim svojo dušo, Bog pa polaga svojo milost v to našo odprto dušo, tako da moramo reči: Čim bolje

moliš, tem več bo božjega življenja v tebi. Je to dejstvo, ki je čisto jasno povedano v božjem razodetju in ki ga potrjujejo izkušnje vseh onih, ki so religiozno življenje vzeli resno in so postali njegovi heroji. Znani so opomini Kristusovi glede molitve, znani opomini sv. apostola Pavla, znani izreki ostalih svetnikov. Gotovo, če naj v nas obstoja življenje božje, če naj bo to življenje močno in se udelejštuje v vsem našem življenju, moramo postati ljudje molitve in sicer ljudje molitve v duhu in resnici, kakor je to jasno povedal Kristus. Zato je tudi umljivo, da se je v Cerkvi takoj od začetka razvilo globoko molitveno življenje, katerega so se udeleževali vsi verniki brez izjeme. Žal da danes takega skupnega molitvenega življenja, ki bi se ga vsi verniki udeleževali, ni več. Zato je pa tem važnejša naloga vsakega posameznika, da se vzgoji k pravemu, močnemu molitvenemu življenju, da postane človek molitve. Molitveno življenje obstoji iz dveh komponent: iz duha molitve, ki je božji dar in pa iz človeškega sodelovanja. In je gotovo važno vprašanje, kako naj sodelujem, kako naj si privzgojim molitveno življenje. Mislim, da nam je Cerkev s svojim lastnim molitvenim življenjem najboljša učiteljica. (Sledi)

Prof. P. Živortnik

Vprašanje

*Lep si
in vsako dekle bo vztrepetalo,
če ji boš položil rokó okrog pasu,
močan si
in vsako okno te bo poznalo,
če boš prišel sredi noči brez
obraza in glasu —*

*A jaz te moram vprašati,
lepi in močni mladenič moj:
Kako je ob cesti drevo s teboj?
Ali si brat vsem lepim stvarém,
kako si naklonjen soncu in dnem,
ali znaš brati pisavo zvezda,
kako občutiš svet in Boga?*

Jože Kastelic

Po cestah sveta

(Z motorjem preko Italije, Francije in Nemčije.)

Ne vem, kaj je to, kar me vleče vso zimo in vso pomlad in vse majske dneve na ceste, ki se izlivajo v vse strani obzorja. Kaj je to gon ptic selivk, ki mora priti vsako pomlad, ko začne sonce rasti, ali je skrivno, neznano teženje po sproščanju v neskončnost, po premagovanju in podjarmljenju prostora, ali je tajna, nezavedna želja, čutiti se brata vsem neštetim, nepoznanim ljudem, ki jih bom srečal, prisluskovati iz bližine utripom nevidenega življenja, iz katerega se je vsakdo od nas rodil. In zdi se mi, da bi mi bilo umreti, če bi moral vedeti, da ne bom smel ali mogel več tja ven, kamor se zdi, da moram, sicer ne bom ostal več človek.

Si že kdaj čutil željo, odtrgati se od tega, kar je okrog tebe in v tebi in živeti čisto drugo življenje, ki mu ne boš vedel ne poti ne oblike niti za deset hipov naprej, življenje pod tujim, strmim ali poševnim soncem, večeri, ki so si daleč in nepodobni kakor jutro noči, ceste, ki poznajo samo eno hrepenenje in en zakon: naprej, gore, ki te zvesto spremljajo v neutrudnem bogastvu svojih oblik, morje, ki je zmeraj enako in zmeraj drugačno kakor človek, kakor ti, kakor jaz, kakor vsi, ki jih srečuješ po cestah, po cerkvah, po poljih, po hišah. Vse je tuje, vse je neznano, in vendar si ljudje nismo nikjer tako blizu kakor na cesti.

Hotel bi povedati ali zapeti nekaj, kar bi bilo visoka himna cesta in daljnih obzorij, a ta pesem je taka, da jo moreš samo živeti. A to je dano malokomu, zakaj tisti potniki, ki se danes vozijo v ekspresih in letalih in avtomobilih, niso

vsipotovalci. Večina jih ve, kaj jih žene po svetu, jaz pa ne vem, in to je, kar dela mojo pot tako neskončno drugačno in lepšo od njihove.

Saj je vseeno, kje sem.

Nocoj gledam gore, ki se pno iznad Gardskega jezera. Njegovo obzorje je kakor obzorje morja, pravkar je vanj utonilo sonce. Nad mano je D'Annunzijeve grad, skrivnostni dom polblaznega samotarja, ki je izpil vse čaše sveta, ki je jahal na čelu triumfov kakor Cezar, ki je s svojo besedo ustvaril narod. Zdaj blodi njegov ugašajoči duh med cipresami in po čudnih templjih, med marmornatimi orli in tibetanskimi totemi, med rakkvami in med ogrodji svojih bojnih ladij in avionov. Nič ne ve, da nekdo sedi ob vznožju njegovega doma in misli nase in nanj.

Jutri bom drvel po neskončnih, premih cestah po Lombardiji, med murvami in med platanami, v kapljajočem dežju v rdečem jutru, mimo skritih dvorcev in umirajočih mest. Sredi poldneva mi bo nekje bela roka utrgala rožnato rosno breskev z drevesa; pobožno in hvaležno bodo moji zobje ugriznili vanjo.

Pojutrišnjem bom gledal ves dan samo kačasto, vijóčo se cesto, neskončno črto sinjega morja, brez jader in brez galebov, tu pa tam mesto, skrito pod palmami, ljudi z juga s čudno mrzlico v očeh, ki prebuja v človeku divja hrepenjenja, slišal bom sladko pesem otrok v napol razpali cerkvi nad morjem, prisluhoval šelestenju oljk nad Porto Maurizio in San Remom in v rdečem večeru videl umirati mladega človeka sredi oleandrovega cvetja in njegove krvi, da ne ločim, kaj je cvetje, kaj je kri. Ko umre, zagledam nad nami aloo, ki je menda prav ta hip odprla svoje sto let skrite cvetove.

Naslednji dan bom s praga Naše Ljube Gospe Stražarice gledal na Marseille, na goli gozd jamborov v pristanišču, na mravljišče ljudi, ki se razteka z obale po Canebièri in po Ulici Republike v tisoč smeri. Ljudje hodijo v cerkev in iz nje, gledajo na kameniti If, ki leži kakor mrtev galeb v morju, gledajo v daljo, v smer, kjer mora ležati Španija. Neko dekle je žalostno do solza, ker ne sme z golimi rokami v cerkev. Prav zatrdno vem, da je to njena edina obleka. In zaradi nje ne sme v senco svetišča. Pa bi se ne srdil na ljudi?

In spet dan, dva, trije, provençalske planote, lovor, oljke, požeta polja, potem zelena reka, krajina kakor rumeno morje, vzvalovano od jutra do večera, mrzle jutranje rose, ribniki z odsviti jesenskega neba, s trto zasenčene mize pred gostilnami, povsod z istimi brezdelnimi ljudmi, ki strme v tujca, gotske katedrale v Orléansu, Chartresu, barve v oknih so kakor iz Apokalipse. Čez dva dni jutro v Parizu, Requiem v Notre-Dame: mrak, strop se je izgubil v višino, ne vem, kam beže stebri in slopovi. Iz višave teko zvoki orgel, odhod, kam, zakaj? Miren glas poje žalostne pesmi, ki so mi tako znane, da zdaj začutim, da sem doma.

Res, vseeno mi je, kje sem, saj sem povsod doma.

M. J.

V temnih jutrih

*V temnih jutrih, ko vse duri v vetru drhtijo,
ko preko streh zasneženih plaho zvonenje hiti,
in ko še ceste v krvavem soju svetilk molčijo,
sem sklonjen v blestečem templju nad blede dlani.*

*Čez vrte v meni stopaš Ti. Opojni vonji vztrepetajo,
nad belo cvetje pesem dahne odnekod,
pod sinjim svodom rosne kaplje lesketajo,
jaz samo tiho šepetem: Gospod, Gospod.*

L. T.

Marija — novega svetá Gospá

Zbor:

Luči in sonca za novi dan,
luči in svéta
za novo delo
novi mladini dajte!

Klicar:

Kaj bi radi?

Zbor:

Mi stresamo vrata svetá,
da sesuje trohnoba se vsa,
pregnelamo staro s krepkó rokó,
v ljudeh žar božji vžigamo.

Klicar:

A kje imate prapor za novo pot?

Zbor:

Daj prapor nam, glej, mi drevimo naprej,
da pogazimo svet in léglo zmol,
daj prapor nam, glej, mi drevimo naprej!

Klicar:

Li vidite Devo v nebni vedrini?

Zbor:

Le pusto zemljó v pusti praznini.

Klicar:

Li vidite Mater v lilij belini?

Zbor:

Vidimo revo, trdó trpljenje,
bodeče trnje, mrtvó kamenje.

Klicar:

Stopájte više po višji poti,
pogled vam plavaj Devici naproti,
od nje vam prihaja blagoslòv!
O, vidite Devo v nebni vedrini?
Jo vidite Mater v lilij belini?

Zbor:

Glej, žar obliva svet!
Ves je v sijaj odel!

Eden:

Je lice ji zlató!

Zbor:

Obseva vso zemljó!

Eden:

Pred njo beži oblakov noč!

Zbor:

Ze čutimo čiste Device moč!

Eden:

Ji čelo prebelo rože krasé!

Zbor:

Je lepša ko v jutru kristalne rosé!

Eden:

Ze vidimo, Deva, te v nebni daljavi,
kako se leskečeš v bojni opravi!

Zbor:

Kot sončni plamen svetlá si vsa,
v rokáh ti prapor plapola,
čez kópno in morjé vihrá!

Klicar:

Kaj bi radi?

Zbor:

Mi stresamo vrata svetá,
da sesuje trohnoba se vsa,

Beuron: Mati življenja

pregnelamo staro s krepkó rokó,
v ljudeh žar božji vžigamo!

Eden:

Svoj prapor nam daj,
o Vélika v zarji nebá!

Zbor:

Svoj prapor nam daj!
Tebi služimo,
močni in dobri smo,
se s tvojo pomočjo
zvestó bojujemo!

Eden:

Ob možu mož

Zbor:

smo tvoji vsi!
Na čelih nam
žar božji gori,
od tvoje zastave
pogum plamtí!

Eden:

Držimo jo kvišku, da zvihra

Zbor:

čez zemljo in prek morjá!
Marije čast in glas
mi nòsimo v novi čas!

Klicar:

K prisegi kvišku vsi roké!

Zbor:

Kvišku srca do Blažene!
Mi pnemo navzgor se do zvezd nebá,
pozdravljamo Gospó jo novega svetá - Marijo!

A. S.

Alfredova skrivnost

Na počitnicah

(Dalje.)

Na gradu Seeburgu je od 17. julija vladalo veselo, glasno vrvenje dunajskih študentov. Sto dvajset jih je s petjem in godbo privršalo in kmalu je odmeval stari park in gozdovi ob jezerskem obrežju od prešerne mladosti.

Tudi Puc s svojimi tovariši je bil tam.

Sleherno jutro je hodil s Hercogom Alfonzom in Steigerjem Ivanom v mesto k sveti maši.

Köhler Lev ni šel z njimi.

»Eh,« je dejal, »vsako jutro sem tako len! Sicer pa je dovolj, če grem ob nedeljah. Vam pa se vsi posmehujejo, ker capljate sleherni dan.«

Oni pa so šli kljub temu in dobili zato vzdevek »tercijalci«. Pa to jim ni bilo mar. Na vse norčarije so se le smejali. Komaj se je teden odmaknil, že so se jim polahko začeli pridruževati tudi ostali; in vsako jutro je odhajala z gradu četica dvajsetih dijakov v cerkev. — Ostali pa so se sčasoma naveličali zbadati, saj ni vendar nič zalego.

*

Prvi petek avgusta so praznovali naši prijatelji vesel dan. Alfred je pridobil dva nova viteza in to jutro sta pri svetem obhajilu prejela viteški udarec. Eden je bil realec, drugi gimnazijec; ta je kanil postati duhovnik. Oba sta si bila topla prijatelja in Alfred je doznal, da gresta sleherno jutro k obhajilni mizi. Tako je šel nekega julijskega dne z njima na sprehod, pa jima razodel svojo skrivnost. Z veliko radostjo sta se mu oba priključila. Vse so se domenili in prvi petek v mesecu so določili za viteški udarec. Puc in Alfonz sta prosila župnika, če bi smela pri slovesni maši streči.

»Rad vama dovolim,« je ta odvrnil, »ljudje se bodo gotovo radovali, ko bodo videli dijake pri oltarju.«

Vseh pet je šlo k svetemu obhajilu; in tu sta novince prosila Rešenika, da bi ju potrdil za svoja viteza.

Po zajtrku so sedeli tesno drug ob drugem na senčnem prostorčku v parku, oči so jim žarele in prevzeti so bili od sreče tega prazničnega dne. Kovali so načrte.

»Na naši šoli nimamo Marijine kongregacije,« je dejal realec Wild Fric, »jaz pa bi bil tako rad kongreganist!«

»Kdo pa predava pri vas verouk?« vpraša Alfred.

»Dr. Gerster. Je to odličan profesor in vsi ga imamo radi.«

»Pa mu piši,« meni Puc, »naj jo prihodnje leto ustanovi!«

Fric se zamisli. »Bom,« dahne končno, »mislím, da bo ustregel. Takoj danes mu bom pisal. Tu imam še nekaj sošolcev, te bom še danes pridobil.«

Ko se je ravnatelj med kosilom šetal skozi obednico, se je dvignil Alfred s svojega sedeža:

»Prosim, ali se bomo smeli popoldne voziti z motornim čolnom?«

»Kdo pa?« vpraša ravnatelj.

»Nas pet. Steiger, Hercog, Wild, Geisel in jaz.«

»Dobro; pol ure lahko, pa ne več. Ne smete preveč trošiti.«

Ob štirih so se odpravili v mesto in napravili kratek obisk v cerkvi. Nato so krenili k jezeru in stopili v motorni čoln. Alfred je stisnil vodniku štiri šilinge, posedli so in že je zletel čoln po jezerski gladini. Bila je lepa, vesela vožnja. Prevozili so jezero po čez in se v velikem loku mimo čeri in loz vrnili k mestu. Nato so splezali na skalo, kjer je stala Marijina kapelica. Nikogar ni bilo tam. Poklekli so pred Marijino podobo in Alfred je molil na glas posvetilno molitev Marijinih otrok. Nato so polegli v mehko travo in veselo kramljali, dokler jim ni ura iz zvonika oznanila čas za vrnitev. Tako so praznovali dan viteškega udarca.

*

Čeprav je bil Puc na zunaj srečen in vesel, v duši pa je nosil skrito bolečino. Bila je skrb za Leva Köhlerja. Pohajal je z mladeniči, ki jim je bilo mrzko vse versko in božje in so se iz tega norčevali. Do Alfreda je bil plah in negotov, z drugimi pa je bil razdivjan in razposajen. Alfred je čutil, da se ga Lev izogiblje in je slutil, čemu. Na lihem si je marsikako žrtev naložil in vsak večer je molil za svojega prijatelja.

Ni trajalo dolgo in Puc je imel nov načrt. Takole je prišlo. Nekega dne, ko je ravno izstopil iz cerkve, je zazrl pred vhodom misijonski križ, kjer so stale že skoraj oprane in izbrisane letnice misijona. Zadnja letnica je bila 1906. Dvajset let brez misijona! Tu se mu je posvetila drzna misel: prosili bomo župnika, da bi priredil misijon. Razložil je načrt tudi svojim prijateljem. Naslednje jutro je šel v »službi« k župniku. Ta ga je že poznal in z radostjo sprejel. Alfred mu je predložil svojo prošnjo.

Župnik je bil vès presenečen.

»Hm.« je končno dejal, »zadeva ni tako enostavna, kot ti domnevaš. Že pred leti sem hotel prirediti misijon, a nisem mogel dobiti misijonarja. Kje naj ga zdaj vzamem? Pa takale stvar zahteva mnogo truda, jaz pa sem betežen in ne morem tolikega napora prenesti.«

»Če dovolite, častiti, bi jaz pisal na Dunaj voditelju naše Marijine kongregacije: jezuit je in lahko bi nam preskrbel misijonarja. Pri pripravah vam lahko jaz s svojimi prijatelji pomagam. Vabila za misijon bomo raznesli po vseh hišah. To smo tudi na Dunaju že napravili.«

Pregovoril je župnika, da je pristal na misijon. Še isti večer je pisal o. Karlu Müllerju.

Po štirih dneh je prispel odgovor: Če je gospodu župniku prav, bi o. Müller sam prišel in ž njim še en misijonar; v septemberskih dneh pa bi se vršil misijon.

(Sledi)

Matija Samodej

Matija Samodej je stopil v svetišče božje. Še preden je utonil v lahkotnem somračju in se poklonil Bogu v belem šotoru za rdečo lučko, že je splaval njegov pogled ob vitkih stebrih pod drzno speljane oboke, počival za hip na krasnih freskah in mogočnih kipih ter se hipno ustavil ob čudodelni sliki Matere Milosti na velikem altarcu. To Marijino svetišče je bilo eno izmed onih, katera so davni umetniki čudovito okrasili z neizmernim bogastvom svojega duha, oživelji po živi intuiciji globoke duše, olepšali z veličino svoje nebeške umetnosti. Kadarkoli prestopiš prag take cerkve, začutiš, da veje po nji vzduh svete resnobe. Obrazi, ki zro na prišleca z bogatih umetnin, so polni duha molitve in globokega premišljevanja, ki je svetee odmaknil svetu, tako, da je v njih izraženo življenje le še refleks smrtnosti. In čim dalje opazuješ plemenitost potez na deviških obrazih in harmonično skladnost svetih teles, tembolj se čutiš oproščenega naravnih vezi, duh razmišlja upodobljeno skrivnost, prevzet religiozno-cerkvenega čuta se dvigaš v mistične višine.

Matija Samodej je stal kakor zamaknjen pred veliko sliko Oznanenja Marijinega. Strme je opazoval in videl najčistejšo Devo, klečečo na tleh, trenutno povečano v zveličavni gloriiji, z odsevom dostojanstvene večnosti na belem čelu. Oči je globoko povesila v deviški sramežljivosti, da je tem lepši izraz duše, katera se mudi v nebeški viziji pri Bogu. Bolesno blažen nasmeš ji obkroža sladka ustna, ki še trepetajo pod težo zgovorenih besed, v tesno sladkem pričakovanju globokih skrivnosti. Gabrijel, božji odposlanec stoji še pred njo, toda že se v lahkem dvigu spenja v nebo, da tja ponese skrivnostno privoljenje dekle Gospodove.

V onem trenutku je Matija Samodej zaslutil vso globino umetnosti. Zazdelež se mu je, da vidi preko cele podobe razlito nekaj, kakor molitev, breztelesno misel duše, ki biva na cilju in ni več lrgana po notranjih bojih, izraz srca, ki ne zdvaja več, ker se čuti v posesti popolne resnice.

In tedaj je v Matiju dozorel sklep, napraviti enako sliko, oživotvoriti Madonno, vse tako lepo, vse tako čisto. Bil je slaven slikar, zato niti za trenutek ni podvomil, da se mu to posreči. Ko pa je slikal mesec dni in kopijo skoraj dovršil, se je prigodilo sledeče: Prišel je v tisti kraj njegov prijatelj, ki je bil tudi slaven slikar in tega je sedaj povabil, da si ogleda njegov umotvor. Ta je dolgo stal molče pred sliko, nato pa je žalostno spregovoril: Ne varaj se, prijatelj, da si ustvaril lepo delo. Vidiš, potrdil si me v tem, kar že davno slutim: Mi moderni nismo zmožni niti kopirati starih umetnin. Res, da posnemamo njih tehniko, toda nimamo njih duš, zato se tudi ne moremo asimilirati njihovim delom. Domišljamo si, da posnemamo stare, pa delamo v lastni hipnozi in kar podamo, so zgolj lastne reminiscence.

Oprosti, tovariš, ako ti nalijem čistega vina. Hotel si naslikati Marijo kot najčistejšo devo, povečano v zveličavni gloriiji, Kraljico nebes, dobrotno in močno Devico. Toda, ali živi ona v Tvoji duši in Tvojem srcu kot taka? Ali si doživel v srcu kdaj ideal čistosti in svetlosti? Hočeš naslikati nebesa, pa hodiš vse dni življenja mogoče po najbolj shojenih potih najbolj vsakdanjega življenja! Solnce, samo svetlo nebeško solnce bi rad naslikal, pa je mogoče v Tebi samem tema in negotovost. Globokih, večnih skrivnosti se ne da doumeti in še manj upodobiti, dokler je duša nemirna in nestalno begajoča. Treba bi bilo, da se prej umiri, zbere, premišljuje, da luč notranjega spoznanja popije megle dvoma, ki zastirajo razgled na večne griče. Toda, za vse to moderen človek nima časa, življenje ga peha neprestano naprej, zato tudi njegova dela nimajo vekovite vrednosti. — Tu konča zgodba o Marijinem slikarju, jaz bi pa rad, mili prijatelj, nanjo navezal nekaj svojih misli. (Sledi)

D. I. A.

Pozdravi iz Celja in Št. Vida

Sv. oče!

Okrog tristo Marijanskih sodalov, zastopnikov vseh dijaških Marijanskih kongregacij v ljubljanski in lavantinski škofiji, zbranih pri duhovnih vajah in marijanskem zborovanju pošiljajo Vaši Svetosti izraze sinovsko vdane zvestobe in poslušnosti in obljublajo biti v vrstah laičnega apostolata vedno in porsod, dosledno in neustrašeno na prvem mestu v boju za mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem ter prosijo Vašo Svetost za apostolski blagoslov zase in za vse zastopane kongregacije dijakov.

Št. Vid, 28. julija 1932.

Sv. oče!

Dijakinje, članice marijanske kongregacije, zastopnice marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji, zbrane na marijanskem zborovanju v Celju, pošiljajo Vaši Svetosti izraze otroške vdanosti, spoštljive poslušnosti in trdne zvestobe in obljublajo biti v vrstah laičnega apostolata vedno in porsod, dosledno in neustrašeno na prvem mestu v epopstavitvi Kristusovega kraljestva v narodih in za pospeševanje miru Kristusovega v kraljestvu Kristusovem ter prosijo iskreno za apostolski blagoslov sebi in svojim kongregacijam.

Celje, 29. julija 1932.

Apostolska nunciatura v Beogradu:

Zastopniku sv. očeta v Jugoslaviji najvdanejšo zvestobo s kongr. zbor. v Št. Vidu pod pokroviteljstvom lavant. in ljublj. škofa.

Nadžkofu dr. Jegliču v Gornjem gradu:

Slovenskemu duhovnemu vodniku in ljubljencu mladine vdanostne pozdrave s kongr. zbor.

Knez in škof dr. Karlin v Mariboru:

Svojemu nadpastirju na Slomškovem škofij. sedežu vdanostno ljubezen in pozdrave z zborovanja.

Škof dr. Gnidovec v Prizrenu:

Ustanovitelju kongr. zbor. vdanostno zahvalo in pozdrave.

Državno tajništvo

Iz Vatikana, 10. avgusta 1932.

Nj. Svetosti.

Prezvišeni gospod!

Hitim Ti sporočiti, da je Sv. Oče z velikim veseljem sprejel vdanostno izjavo, polno ljubezni, ki so mu jo poslale Marijine kongregacije dijakinj, zbrane v Celju. Sv. Oče naroča, da sporoči kongregacijam, da podeljuje vsem iz srca apostolski blagoslov kot zastavo božjih darov.

Zelim Ti vednega zdravja v Gospodu in beležim z dolžnim spoštovanjem

Nj. Ekscelenci

Troji Ekscelenci

dr. Andreju Karlinu,

predani

škofu lavantinskemu,

E. kardinal Pacelli.

Maribor.

Nonciature Apostolique Belgrade.

Beograd, Sv. Sava 24

Prezvišeni gospod!

29. 7. 1932.

Prejel sem brzojavni pozdrav s kongr. zbor. v Št. Vidu, kjer izražajo dijaki svoja čuvstva ljubezni in vdanosti Apostolski stolici. Vašo vdanost sv. oče pozna. V njegovem imenu se vsem zahvaljujem in iz vsega srca prosim najobilnejših sadov katoliške vere in ljubezni za čast božjo in blagor ljudstva!

Priporočam se Trojim molitvam in ostajam

Tebi najvdanejši v Kristusu

† Hermenegild Pellegrinetti, l. r.

N. A.

Zahvalim se za pozdrav in naj po Mariji pride v srca vaša kraljestvo božje.

Nadžkof Jeglič.

Želim obilno blagoslova in prosim spomina v molitvi.

Škof Guidovec.

Za pozdrav se lepo zahvalim in srčno želim ter prosim Marijo, mater božjo, da bi po njej v naših srcih zavladal Jezus, Zveličar sveta, Vsem pozdrav in blagoslov.

Nadžkof Jeglič.

Brojajavno sporočeni izrazi sinovske vdanosti kakor tudi prijazni pozdravi marijanskega dijaštva, zbranega na marijanskem kongresu v zavodu sv. Stanislava, so me ganili. Za oboje izrekam Vam, g. profesor, kol voditelju zborovanja, požrtvovalnim predavateljem in vsem zborovalcem svojo nadpastirsko zahvalo z iskreno prošnjo, naj bi Bog na priprošnjo Brezmadežne obilno blagoslovil dragocene vzpodbude, načrte in sklepe marijanskih dni v št. Vidu pri Ljubljani, da obrodijo trajne sadove.

V posebno zadoščenje mi je, da marijanska misel napreduje, ter da se naše dijaštvo ogreva za ideale, katere je priporočal veliki Slomšek kat. mladini. To je poročstvo za novo aktivno katoliško življenje našega izobraženstva.

Z ljubim Sinom naj blagoslovi Devica Marija dijaštvo in njih vzgojitelje!

† Andrej, l. r.,
škof lavantinski.

Brojajavno sporočeni pozdravi srednješolskih dijakinj, zbranih na marijanskem kongresu v Slomškovem domu v Celju, so me razveselili.

Prejmite, g. stolni župnik, kol voditelj zborovanja, za prijazno sporočilo: moja nadpastirsko zahvalo ter blagovolite sporočiti isto tudi prirediteljem kongresa, požrtvovalnim predavateljem in vsem zborovalkam.

Prosim Boga, naj na priprošnjo Brezmadežne obilno blagoslovi celjsko zborovanje, ki se ni vršilo samo v »Slomškovem domu«, ampak, ki je bilo tudi prežeto Slomškovega duha, da obrodi trajne sadove.

Želim z vsem srcem, da marijanska misel čim bolj prešine vrste srednješolskih dijakinj; v tem vidim poročstvo za nov razmah aktivnega katoličanstva med našim izobraženstvom.

V tem zmislu kličem: Z ljubim Sinom naj blagoslovi Devica Marija vse srednješolsko dijaštvo in njih vzgojitelje!

† Andrej, l. r.,
škof lavantinski.

Koroški dijaki pozdravljajo kongreganiste in so jim v najlepšem spominu ostali dnevi v št. Vidu. Naročili so pet številčk »Naše Zvezde« in 30 koledarčkov. (Kolikor jih bomo mogli še dobiti, Vam jih gotovo pošljemo.) — Po duhovnih vajah so bili en dan v Ljubljani. Obiskali so svojega rojaka, prevz. ljubljanskega škofa, ki jih je prijazno sprejel, saj je vse osebno poznal. Nato smo si ogledali Jugoslovansko tiskarno, ki naredi v svoji ogromnosti močan vtis zlasti prvokrat. V muzeju nam je g. dr. Ložar tolmačil znamenite izkoptine, najdenine in očuvane starine iz naše narodne preteklosti. Opoldne so bili dijaki gostje v Marijanišču, kjer jih je gostoljubno sprejel mil. g. prošt A. Kalan, ki je prejšnjo nedeljo 24. julija obhajal zlato sv. mašo in so mu dijaki k izrednemu slavlju čestitali. Zelo so se pa razveselili, ko so voditelji poklonili vsakemu v spomin knjigo Akademski poklici. Na razstanku so obljubili, da pridejo prihodnje leto tudi v Maribor. Pozdravljeni! Na svidenje!

Romanja na Šmarno goro po duhovnih vajah, ko smo imeli en dan prost do zborovanja, se nas je udeležilo precejšnje število. Z nami sta bila gg. p. Vrtovec in p. Alf. Klemenčič Vročje je bilo. Pa smo peli vso pot in nismo

vedeli, kdaj smo vsi potni prišli do svetišča. Poklonili smo se naši Varuhinji in smo peli iz duše njene pesmi. Svojo kongregacijsko pesmarico bi morali imeti, da bi vsi znali Marijine pesmi. O tem smo se razgovarjali s svojimi gg. voditelji.

Kongregacijski dijaški koledarček za šolsko leto 1932-33 je razprodan, čeprav smo ga tiskali 2000. Vsakemu je ugajal in cenen je bil, samo 6 Din. Oblika se nam je posrečila, saj g. inž. Pengov je izredno umetniško čuteč in je narodno ornamentiko zлил v najlepšo harmonijo z marijansko idejo. Vsakdo je bil vesel svinčnika in — 80 strani praznega papirja. Vsebina je bila izbrana. Krasne lirične pesmi Jož. Kastelca dajejo glavno misel k mesecem. Kol zborna deklamacija je močna pesem katoliške mladine znanega slovenskega pesnika in pisatelja. Sestavki so sledeči: Začetek dij. Mar. kongr. v Sloveniji, Bratje in sestre, Mi hočemo, Seznam dij. Mar. kongr. v Sloveniji (manjka dekl. kongr. »Kraljice angelov« v Alojzijevišču; kat. A. Čadež), Mar. kongr. v inozemstvu, O cirilmetodijski ideji, Kako naj katoliški dijak motri umetnost, Vatikansko mesto, Papež Pij XI., Naša zemlja v številkah (12 strani!) in Prva pomoč. — Koledar krasi sedem slik.

Deklica s cveticami. V tramvaj vstopi mlada gospodična, séde v kot in vrže v naročje ogromen šopek cvetja, ki ga je držala v rokah. Sončno jutro je obilo njen obraz, ki je poln veselja. Plača vozni listek. Vzame iz žepa knjižico in jo odpre za svojim cveljem in se zamisli. Bil sem radoveden in predrzen in sem preko njenih ramen napejnal oči in sem bral: Počastitev Najsvetejšega Zakramenta. Odkril sem se in onemel. Deklica je izstopila in zavila v bližnjo cvečičarno. — Sredi trušča in mestnega hrušča hodijo med nami božji ljudje, ki nosijo Boga v delavnice in prodajalne, v veselju in bridkost dneva. Lepo je biti tak božji otrok! Od oltarja v šolo! V. F. L.

Svetnik. Dogodilo se je Slomšku, da mu je neko zalučil besedo v obraz: »Jaz Vas sovražim.« Slomšek ni pomišljal in je ljubeznivo odgovoril: »Jaz Vas pa ljubim.«

Apostol. Prijatelj mi je pripovedoval: V našem kraju imamo kapelice križevega pota preko polja. Lep sprehod. Naš sodnik pa ob takih prilikah opravi tudi pobožnost križevega pota in kleče pred postajo moli, ko hodijo drugi ljudje mimo njega... Gr.

Vsi iščejo Kristusa. Ne nazadnje tudi v nas. Ime kristjan nalaga dolžnosti. Njihov boj je naš boj. Njihov sovražnik je naš sovražnik. Pomagajmo oz. spreobrnimo se! Da kdo danes izgubi Boga, smo morda tudi mi krivi. Naš poklic je ljubezen. Oklenimo se onih, ki jim pojema luč sv. vere. Nudimo jim svojo skrbno oporo. »Kajti stvarstvo željno pričakuje razodetja božjih sinov.« Rim. 8, 19. V. F. L.

Katolicizem. Pisatelj B. zelo hvali poljski katolicizem, ki je harmoničen, tomističen in in ima viden družaben izraz. Mi smo razklani, nimamo globoke tomistične filozofije, v praktičnem življenju ne očitujemo katoli-

ške note. Treba nam je večje duhovne usmerjenosti, resnega studija in stika z življenjem. Katolicizem je gradnja aktivne verske osebnosti, je večna rast v dušah, ki odseva iz vsega njihovega življenja. Gr.

Kreftovi »Celjski grofje«. V gledališču sedim poleg gospoda, ki je sam umelink. Doživljava. Golida umazanosti trešči zdaj v enega, zdaj v drugega (igralka seveda). Fabula je stara. Forma je nova. »Clovek mrtvaških lobanj« je oživel, ustvaril si je tribuno, s katere siplje puščice med prosvitljeno meščanstvo, ki se smeji propadlim celjskim grofo m. In krivec? Seveda: cerkev, papeži, kardinali. Moj sosed vzklikne: »Če je to umetnost, potem...« To misel imam: Če je življenje brez Boga, brez morale, nekaj naravnega, potem smešite seba, ki učite ta nauk in je le Vaš uspeh, ako se ljudje podajajo na to pot. Podroben studij pa Vam bo odkril neslutene lepote vere in Cerkve, ki so danes tako nepoznane kot nekdanj. Tako pa imate dvoje najučinkovitejših sredstev: nemoralno in cerkev. Prvo poveličujete, drugo smešite. In vse molči v imenu umetnosti. Kaj je višje: umetnost ali pravda? P. R.

Bartlov »Lopez«. Za »Celjskimi grofi« druga slovenska izvirna drama v ljubljanskem gledališču. Bartol vrta v ljudi, ki jih dobro pozna. Borba med umetniki za kulturo in kruh. Lopez je nosilec čiste kulture, druga družba je gnila. In vendar tudi v vseh Lopezovih deklamacijah manjka življenja, vse je suha logika, okvir 12 slikam, ki nimajo dramatične sile. Lopez leži že mrtev, zastor pade, nekdo vpraša poleg mene: »Ali je sedaj konec?« Meni gre za idejo. Boj za kulturo je borba duha, duh pa išče sinteze z večnim Duhom. Zato se mi zdi Lopez majhen. Ostanje resnično samo tragični junak, kljub skvarjenosti družbe, ki je močnejše očrtana kot Lopez. — Več luči. B. M.

V razmišljanje

Teško je pisati, kadar srce gori. Če bi ogenj izpisal, vnel bi se ta tenki papir, meni pa bi morda prav nič ne ostalo. Pa vendar, predragi, napisal ti bom nekaj misli, da boš slutil ta ogenj in da se bo morda združil moj plamen s tvojim plamenom, in s tretjim, desetim... Toda, saj že gori požar Bogu vdanih sre! In samo droben, prav droben pramenček je plamen mojega srca.

Ali si občutil, brat, kaj je mladim vera? Svetost, ki jo živimo in branimo v drugih. Polje za kakršnekoli poizkuse — nikdar!

Ali si občutil, brat, kaj je mladim religiozna tvornost? Občudujoče sprejemanje, krepko osvajanje in pa uravnavanje volje na vse cilje, ki nam jih vera podaja.

Ali si ti, ki veš, da Bog je, doumel, da smo mi vsi ustvarjeni v Njegovo slavo? Doumel si in čuješ Njegov glas, ki te kliče vedno in vsepovsod. Vsi ga čujemo. Zvest je, ki nas kliče, vračajmo Mu zvestobo za zvestobo.

In na tej poti je zvezda vodnica Mati Marija, ki je v brezmejni pripravljenosti molila, ko ji je angel Gospodov oznanil božje materinstvo: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvojih besedi.« Ali jo vidiš, brat? Sedaj je zemlja pod njenimi nogami, kačo je zmagoslavno strla, okrog glave zlati sij, nad glavo zvezde in jasnina neba: Marija, srednica vseh milosti!

Bratje! Za Marijo! K Jezusu!

J. B. Ž.

† Profesor Alojzij Rezman

(† 14. julija 1932).

Na celjskem kongregacijskem zborovanju l. 1929 smo se seznanili. Zlasti na sestanku voditeljev MDK, ki je sledil takoj zborovanju, sem opazil njegovo podjetnost, organizatoričen talent in iskreno vdanost stvari, ki jo je vzljubil. Bil je ljubitelj in ljubljenec mladine. Kot vzgojitelj in učitelj je spoznal moč organizirane ideje, ki je nepremagljiva v izbranih nosivcih. Bil je dober. Živahne oči so odsevale očetovsko dobro srce. Bil je vnet voditelj dijaške Marijanske kongregacije v Mariboru. Njegova poročila so eksaktna in razodevlejo skrb za naše najmlajše. Za letošnje šentvidsko zborovanje je prijavila njegova kongregacija, da bo uprizorila igro »Pribežališče grešnikov«, pa so radi njegove nenadne smrti morali igranje odpovedati. Prišel bi tudi sam med nas, pa je odšel k številnejši Marijanski družini, ki se zbira ob Naši Voditeljici v nebesih.

V naših sreih bo ohranjen spomin nanj in molitev. Referent DMK.

† Dušanu Turnšku v duhovni album
(† 13. avgusta 1932.) *na onem svetu.*

Jutro nedelje in sonca je bilo. Ko so zapustili pridni molivci kapelico, sem odklenil tabernakelj in sem vzel Najsvetejše ter nepoznan odhitel s sv. hostijo v Langusovo ulico pod Rožnikom. Lep hod z Bogom. V tvoji sobici je bilo sonce, dvojno sonce ko je vstopil Gospod. Za tisti hip so se odprle Tvoje velike oči in ponavljal si z menoj besede: »Gospod, nisem vreden...« Obhajal si z Njim nebeško gostijo in nisem tedaj slutil, da je to zadnji Njegov poljub, ki ga je spremljal poziv: »Dušan, pridi!«

Gradil si že načrte za življenje. Najprej romanje na Brezje, da se zahvališ božji Materi, ki si jo imel otroško rad. Saj si bil žalosten, če nisi smel radi dežja in snega kdaj k kongregacijskim sestankom v Križanke. Vesten in zvest sodal si bil. Z Brezij bi šli na Bled, kjer bi se ti z bratom vozil v svojem zložljivem čolnu. Potem pa na morje... Za vsemi mislimi pa je lebdela šola. Da, gimnazijo si vzljubil, ker si ljubil delo in dolžnost. Napredovati v učenju, to je bila Tvoja skrb. — Ko sem nekajkrat pozvonil v poslopju — delo tvojega papana inženjerja

— sem ujel tudi domači milje, ki se je kot biser brusil ob Tvoji večmesečni bolezni, vse je objemala ena skrb, ena misel, ena ljubezen. Tvoja mamica se je navezala samo na te in je čula ob Tebi nič za ničjo, romala s

Teboj v Leonišče in v sanatorij v Gradec, kjer je vsa družina čula nad teboj in ko se je vračalo zdravje, je prišel angel smrti: Dušica se je oprostila telesa in se razveselila boljšega življenja pri Bogu in Materi.

Dragotinu Zabukoveu, † 7. avgusta 1932.
(Z odliko je dovršil II. gimn. razred in je bil član DMK v Marijanišču.)

Poslovali smo se od Tebe. Prerano Ti je neizprosna bolezen pretrgala nit življenja in preselil si se med angele.

Drago, mlad si bil, pa kljub temu si poznal svoje dolžnosti in jih skrbno izvrševal. Tvoj duh je bil močan do nedosegljivosti, telo pa je bilo šibko, zato je tako zgodaj klonilo. Dober kongreganist si bil in Marijo si imel za Mater. Ljubil si jo, k njej si se zatekal in jo prosil, njej si potožil svoje težave, njej si zaupal vse. Tvoje srce je bilo krotko. Svoje tovariše si ljubil in jim rad pomagal. Tako miren si bil, da ti je bilo težko ob hrupu in kričanju. Iger in otroškega skakanja na prostem nisi ljubil, pač pa si rajši samoval, čital med prostim časom knjige in vedno Ti je bil pred očmi pregovor: »Čas je zlato.«

Lep je bil Tvoj pogreb. Nismo Te pozabili mi Tvoji bloški tovariši-studentje. 26 nas je prihitelo in smo Te nesli na zadnji poti. Od Tebe se je s toplo besedo poslovil Tvoj gimn. katehet in blagoslovil Tvoj zadnji zemeljski dom.

Kdor Te je spoznal, Te je vzljubil, Tvoja iskrenost, ki je odsevala iz Tvojih velikih, lepih oči.

Ti prosi za nas, mi bomo pa molili za Te.
Jože Md.

Ocena

Etbin Boje: Slomšek, naš duhovni vrtnar. Ljubljana 1932. Založila Leonova družba. V komisiji Nove založbe v Ljubljani. Cena 12 Din.

O Slomšku imamo doslej najboljši življenjepis v nemškem jeziku od Fr. Kosarja, Zbrane spise od M. Lendovška in najboljše pedagoško razpravo od Jos. Brinarja. — Boje je napisal šolsko-pedagoško studijo. Močno se je poglobil v vrednote Slomškovega vzgojstva v šoli. Slomšek smatra namreč šolo kot bistven sestavni del narodne kulture, zato zahteva zanjo vse najnovejše učne pridobitve, zlasti pa stavlja za temelj: »sv. katoliško vero in besedo materno«. Ker je Slomšku šola le del narodnega življenja, segajo njegova vzgojna načela v vso predšolsko in pošolsko dobo. Spričo nenarodne šole, poudarja pomen narodnih nedeljskih šol, ki so se po njegovi vnemi najbolj razširile. Slomšek je vso pedagogiko črpal iz svojega genija in iz življenja, odprta pa mu je bila najbolj življenjska knjiga sv. pisma nove in stare zaveze, ki obsega vse, tudi najmoderneje vzgojstvo, ki temelji na božji ideji.

Bojčeva knjiga je dobra, ni pa enotna. V bistvu obdelava knjiga Slomškovo šolsko-pedagoško pomembnost. — Vse druge splošnosti in »nekatero zanimivosti« motijo enoto, ker so poglavja in razprave zase. Zato bi si želel, da bi Boje kot obljublja v uvodu to vprašanje Slomškovega pomena za šolstvo še poglobil in sestavil sistem na podlagi Slomškovih učbenikov in nabožnih knjig za mladino. V tem smislu ima že pričujoča razprava velik pomen, ko primerja B. današnjo šolo z napredno Slomškovo šolo in jo označuje kot prototip nove šole in analizira Slomškovo šolsko metodiko. Velik pomen Slomška kot narodnega vzgojitelja pa s tem še ni prikazan. Potrebna je knjiga

tudi o tem. Vprašanje je, kako ga bo klasičirala najnovejša Zgodovina slovenskega slovstva, ker Slomšek ima zasluge za slovensko knjigo v sredi preteklega stoletja, kjer mu stoji ob strani ljubljanski škof Anton Alojzij Wolf (1824—1859). — Knjigo o Slomšku dijaštvu zelo priporočamo. A. K.

O Slomšku. Ob 70 letnici smrti (24. septembra 1932) so objavili slovenski časniki brez razlike pomembne članke o Slomšku. Najboljši slomškolog je mariborski profesor bogoslovja dr. Fr. Kovačič, ki studira Slomškovo zapuščino in je priredil Slomškovo razstavo njegovih spisov. Dr. Josip Praznik je napisal brošurico »Slomšek in mladina«, ki je mičen opis Slomškovega mladinojubja. Mohorjeva družba pripravlja knjigo o Slomšku. Mi bi želeli, da nam prevede Kosarjev nemški življenjepis, nekoliko skrajšan. Kosar je v njem branil Slomška pred Nemci radi slovenstva. Kot duhovno branje pa so čudoviti Slomškovi duhovni nagovori, ki jih vsebuje Kosarjeva knjiga. — To pa, kar Slomška najvišje povzdiguje, je njegova apostolska verna za razširjenje božjega kraljestva v slovenskem narodu. Sam svetnik je druge dvigal zlasti z nadnaravnimi sredstvi k svetosti. Slovenski narod ga bo izprosil za svetnika. Pridružimo tudi mi svoje molitve v kongregacijah, posamič in skupno, oni veliki prošnji slovenskega katoliškega ljudstva, da bi Slomšek dosegel čast oltarja. S. R.

Czestochova — Brezje. Ob 550 letnici poljske božje poti se je zbralo okrog 400.000 božjepotnikov, ob 25 letnici kronanja čudodelne Marijine podobe na Brezjah se je zbralo okrog 25.000 romarjev. Kako bogate milosti so ti kraji. Ako pomislimo še na Lourdes, vsak dan nekaj tisočev, ki prihajajo po dušno in telesno zdravje! Morebiti bi naše dijaške kongregacije priredile enkrat med letom enodnevno božjo pot na Brezje? Morda peš gor, nazaj z vlakom. Kdo bi bil za to? —

Mohorjeva tiskarna v Celju r. z. z. o. z.

izvršuje vsa tiskarska dela: knjige, časopise, uradne, trgovske, industrijske, društvene in zasebne tiskovine lično, točno in po nizkih cenah

Knjigoveznica

se priporoča za vsa v knjigoveško stroko spadajoča dela, kot vezanje vsakovrstnih knjig, revij itd.

Knjigarna

in trgovina s papirjem ter pisarniški potrebščinami nudi veliko izbiro molitvenikov, šolskih, leposlovnih, znanstvenih in poslovnih knjig, papirja, šolskih zvezkov itd.

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Valvazorjeva ulica št. 36

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE
DRUGE, DOMAČE
IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI KONGRESNI TRG

Knjigarna — Pisarniške potrebščine
se priporoča pri nakupu
knjig, vseh vrst šolskih
in pisarniških potrebščin.
Ima v zalogi primerna
darila za vsako priliko.

Založba Cankarjevih in Finžgarje-
vih zbranih spisov in prvovrstnih
drugih izvirnih slovenskih knjig in
prevodov iz svetovne književnosti

Papir
šolske potrebščine
?

H. NIČMAN nasl.
Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva,
Ljubljana, Kopitarjeva 2

SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE
REG. Z. Z. O. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6 II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLIŠEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, materija brez-
hiben, cene so umerjene, dobava točna.
Tele on 2992

JOSIP OLUP, LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško kon-
fekcijo in modnimi potrebščinami. Velika izbira
kamarnov, sukna in hlačevine iz priznane
najboljših angleških, čeških in domačih tovarn.
Velika zaloga moških in deških oblek ter vsa-
kovrstnega perila iz lastne tovarne Triglav.
Obleke in perilo se izdelujejo tudi po meri.

Trgovski prostori:

Stari trg št. 2, Pod Traščo št. 1 in Kolodvorska 8

MOJE NAČELO JE:

dobro blago in najnižje cene

Priporočam vse vrste šolskih zvezkov
lastne izdelave, kakor tudi vse druge
šolske in knjigoveške potrebščine.

A. JANEŽIČ
LJUBLJANA, Florjanska ulica 14

Ure, zlatnina,
optični
predmeti

LUKA VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36